ΕΤΟΣ Δ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῇ 10 Ἰουνίου 1890 Ἀριθ. 169

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος των Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.— Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μήτηρ καὶ πενθερὰ (ὑπὸ Ἑλένης Γεωργιάδου). — Ἡ οἰκονομία τοῦ χρόνου (ὑπὸ δος Ἰφιγενείας Α. Πασσαλίδου).—Ἱστορία τῆς γυναικός. — Τὸ μέλι καὶ τὰ βιβλία (ὑπὸ κ. Οὐρανίας Α. Κωνσταντινίδου).—Παρνασσὸς καὶ Κασταλία (ὑπὸ κ. Καλλιόπης Α. Κινδύνη.— Ὁ μῦτος τῆς Ἀριάδνης, (ὑπὸ Ἑλένης Πάνου). —Ποικίλα.—Συμβουλαί.—Συνταγή.—Ἐπιψυλλίς. — Εἰδοποιήσεις.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΠΕΝΘΕΡΑ

Μήτηρ! Ὄνομα γλυκὺ καὶ προσφιλές! Τίτλος τρυφερὸς καὶ ἅγιος, συνταράσσων ἀπὸ τῶν μυχίων τὰς καρδίας, φέρων τὸ μειδίαμα εἰς χείλη πενθοῦντος καὶ τὴν χαρὰν εἰς ὀφθαλμοὺς δακρύοντος.

Ἀπειλητικὸς μυκᾶται ἀνὰ τὰ δάση ὁ ἄνεμος, τὰ νέφη πυκνὰ συνωθοῦνται ἀνὰ τὸ ἄπειρον, ὁ κεραυνὸς ἐν ἀγρίῳ στόνῳ ἐκπέμπει τὸ θανατηφόρον βέλος του. Ἡ δειλὴ παιδίσκη, ἡ χαρίεσσα νεᾶνις, ἡ ὥριμος γυνὴ ἀναφωνεῖ, μίαν καὶ μόνην λέξιν· μάνα μου! Αὐτὸς ὁ ἀτρόμητος ἀνήρ, ὁ γενναῖος πολεμιστὴς ὡς ὁ μικρὸς παῖς, ὡς ὁ πλήρης ἐλπίδων ἔφηβος, ἐπαναλαμβάνει ἐν στιγμῇ πόνου καὶ ψυχικοῦ ἄλγους: μάνα μου! Αὐτὸς ὁ πρὸ τῆς λαιμητόμου φερόμενος κακοῦργος, ὁ λῃστής, ὁ φονεύς, ὁ ἱερόσυλος, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν πιστεύῃ εἰς τὸν Θεόν, καὶ δὲν ἐπικαλῆται τὸ ὄνομά του, πιστεύει εἰς τὴν ἀγάπην τῆς μητρός του, ἧς τὸ ὄνομα μετὰ πόνου, στοργῆς καὶ ἀγάπης προφέρει.

Διατὶ δ' ἡ ὑπὲρ πάντας καὶ πάντα ἀγάπη αὕτη πρὸς τὴν μητέρα; Διατὶ καὶ ὅταν ἡ καρδία θέλῃ νὰ φανῇ ἀναίσθητος καὶ σκληρά, τὸ στόμα τὴν διαψεύδει. Διότι ὁ τίτλος μήτηρ σημαίνει τὴν αὐταπάρνησιν. Διότι αἱ ἀληθῶς μεγάλαι μητέρες ἐργάζονται, μοχθοῦσιν, ἀγρυπνοῦσι, θυσιάζουσιν ὑγείαν, νεότητα, ἀπολαύσεις, κάλλος μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι οὐδένα αὗται θὰ δρέψωσι καρπὸν ἐκ τοῦ τρυφεροῦ ἐκείνου δενδρυλίου, ὃ μετὰ τόσης στοργῆς καὶ ἀγάπης ἀνέπτυξαν καὶ προήγαγον.

Ἡ μήτηρ αἰσθάνεται τρυφερὰν πρὸς τὸ τέκνον της ἀγάπην, ρίπτεται ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὸ ὕδωρ, ἐνόσῳ τοῦτο ἔχει ἀνάγκην τῆς στοργῆς, τῆς περιθάλψεως, τῶν θυσιῶν καὶ τῶν φροντίδων της.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ της ἑνοῦσα τὴν τύχην των μετὰ ξένης οἰκογενείας, ἀφ' ἧς τρίτος προσφέρει τὴν ἀγάπην, τὴν στοργήν, τὴν ἀφοσίωσιν καὶ περίθαλψιν εἰς τὸ προσφιλὲς τέκνον, ἡ ἀληθὴς μήτηρ ἔχει δύο τέκνα νὰ ἀγαπᾷ, ὡς ἐκεῖνα ἔχουσι δύο μητέρας παρ' ὧν νὰ ἀγαπῶνται.

Ἡ καλὴ μήτηρ ἐξίσου ἀγαπᾷ, ἐξ ἴσου κρίνει. ἐξ ἴσου συγχωρεῖ, ἐξ ἴσου ὁδηγεῖ καὶ συγκρατεῖ καὶ τὸ ἴδιον τέκνον καὶ ἐκεῖνο ὅπερ ἐπ' αὐτοῦ ἢ ὑπ' αὐτὸ στηριζόμενον θὰ διανύσῃ ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον.

Ἐὰν ὑπῆρξεν ἀληθὴς μήτηρ, ἀξία τοῦ τίτλου, ὃν φέρει, μένει πάντοτε τοιαύτη. Ἐλπίς, παρηγορία, στήριγμα, βοηθός, φίλη, σύντροφος, σύμβουλος τῆς νέας οἰκογενείας. Ὡπλισμένη διὰ τῆς πείρας, τῆς γλυκύτητος, τῆς καρτερίας, τῆς πραότητος καὶ τῆς μεγαλοψυχίας, περιβάλλει διὰ τῆς αὐτῆς ἀγάπης καὶ τρυφερότητος, τὸν σύντροφον τοῦ τέκνου της γίνεται καὶ ἐκείνου μήτηρ, οὐδέποτε μητρυιά.

Ἀγαπᾷ, σέβεται, συνηγορεῖ, δικαιολογεῖ, ἐπαινεῖ τὸ τέκνον τῆς ξένης, ἥτις μὲ τὸ αὐτὸ αἴσθημα, μὲ τὴν αὐτὴν στοργὴν καὶ ἀγάπην, μὲ τὰς αὐτὰς θυσίας ἐμόχθησεν, εἰργάσθη, ἐπόνεσεν, ἠγρύπνησεν, ἐγαλούχησεν, ἔθρεψεν, ὡς αὐτή. Ἐμπνέει πρὸς τὸ ἴδιόν της τέκνον τὴν πρὸς τὴν μητέρα ἐκείνην ἀφοσίωσιν, εὐγνωμοσύνην, ἀντὶ νὰ ἀπομακρύνῃ καὶ καταπολεμῇ, ὡς συνεχῶς συμβαίνει, πᾶσαν μετ' αὐτῆς συνάφειαν, πᾶσαν διάχυσιν, πᾶσαν συμμετοχὴν ἐν τῇ χαρᾷ ἢ τῇ λύπῃ, τῇ εὐτυχίᾳ ἢ τῇ δυστυχίᾳ.

Οὐδέποτε τοιαύτη μήτηρ τιτλοφορεῖται παρὰ τοῦ γαμβροῦ ἢ τῆς νύμφης πενθερὰ ὑπὸ τὴν συνήθη τῆς λέξεως σημασίαν. Εἶναι ὡς ἦτο ὁ ἱερὸς στύλος, ἐφ' οὗ στηρίζεται ὁ

οἶκος τοῦ προσφιλοῦς τέκνου, ἀξία τοῦ τίτλου μήτηρ τοῦ περιλαμβάνοντος συλλήβδην ὅ,τι πολύτιμον καὶ ἅγιον ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

«Ἀγαπᾷς τὴν ζωήν, μὴ λοιπὸν καταναλίσκῃς ἀσκόπως τὸν καιρόν, διότι αὐτὸς εἶναι ἡ ὕλη ἐκ τῆς ὁποίας συνίσταται ἡ ζωή». **Franklin.**

«Ἀπωλέσθη, χθές, κἄτι μεταξὺ τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, δύο χρυσαῖ ὧραι, ἑκάστη κεκοσμημένη ὑφ' ἑξήκοντα ἀδαμαντίνων λεπτῶν. Δὲν προσφέρεται ἀποζημίωσις, διότι ἀπωλέσθησαν διὰ παντός».

Ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερόντων μαθημάτων, τὰ ὁποῖα ὀφείλει τις νὰ μάθῃ ἐν τῷ βίῳ, εἶνε ἡ τέχνη τοῦ οἰκονομεῖν τὸν καιρόν. Ἔνδοξός τις Ἰταλὸς συνείθιζε νὰ ὀνομάζῃ τὸν καιρόν του περιουσίαν του· καὶ εἶναι ἀληθὲς περὶ αὐτῆς ὡς καὶ περὶ ἄλλων περιουσιῶν τὰς ὁποίας ἀποκτῶσιν οἱ νέοι, ὅτι σπανίως ἐκτιμᾶται μέχρις οὗ σχεδὸν καταναλωθῇ ἀσκόπως. Συνήθεια ραθυμίας, ἀδιαφορίας, ἀναβολῆς, στερεῶς ἅπαξ ριζωθεῖσαι, δὲν δύνανται νὰ ἐξαλειφθῶσιν ἀμέσως, καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅστις παρημέλησε τὰς πολυτίμους ὥρας τῆς σπορᾶς τῆς ζωῆς δὲν δύναται νὰ θερίσῃ κατὰ τὸ φθινόπωρον αὐτῆς. Ἀπολεσθεῖς πλοῦτος δύναται ν' ἀντικατασταθῇ διὰ φιλοπονίας, ἀπολεσθεῖσαι γνώσεις διὰ σπουδῆς, ἀπολεσθεῖσα ὑγεία διὰ λιτότητος ἢ ἰατρικῶν· ἀλλ' ἀπολεσθεὶς καιρὸς ἀπωλέσθη διὰ παντός.

Ἐν τῷ μακρῷ καταλόγῳ τῶν δικαιολογιῶν διὰ τὴν παραμέλησιν τοῦ καθήκοντος, δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐξερχομένη συχνότερον τῶν χειλέων τῶν ἀνθρώπων ἢ εὑρισκομένη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ αὐταπάτῃ, ὅσον ἡ ἔλλειψις εὐκαιρίας. Οἱ ἄνθρωποι ἀπατῶσι πάντοτε ἑαυτοὺς διὰ τῆς ἰδέας ὅτι ἤθελον πράξει τοῦτο ἢ τὸ ἕτερον ἐπιθυμητὸν πρᾶγμα «ἐὰν μόνον εἶχον καιρόν». Τοιουτοτρόπως οἱ ὀκνηροὶ καὶ ἐγωϊσταὶ δικαιολογοῦσιν ἑαυτοὺς δι' ἑκατοστύας πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἡ συνείδησις ἀπαγορεύει νὰ πράττωνται.

Ὑπάγετε, ζητήσατε ἐν ὁποιαδήποτε κοινωνίᾳ τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἔπραξαν τὰ περισσότερα διὰ τὸ ἴδιον καὶ γενικὸν καλὸν καὶ θὰ εὕρητε ὅτι εἶναι—τίνες; Πλούσιοι, ἔχοντες ἀναπαύσεις, ἄνθρωποι ἔχοντες ἀφθονίαν χρόνου εἰς τὴν διάθεσίν των καὶ τίποτε νὰ πράξωσιν; Ὄχι· εἶναι σχεδὸν ὁμοιόμορφοι οἱ ἄνθρωποι οἱ ὄντες ἐν ἀπαύστῳ ἐνεργείᾳ ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου. Τοιοῦτοι ἄνθρωποι, καίτοι ἐπιβαρυνόμενοι ὑπὸ ἐργασίας, εὑρίσκονται πάντοτε ἱκανοὶ νὰ πράξωσιν ὀλίγον περισσότερον· καὶ δύνασθε νὰ βασισθῆτε ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὰς μᾶλλον πολυασχόλους αὐτῶν ὥρας δεκάκις βεβαιότεροι ἢ ἐπὶ ὀκνηρῶν ἀνθρώπων.

Ὑπάρχει ἔνστικτόν τι λέγον ἡμῖν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις πράττει πολλά, εἶναι πρόθυμος νὰ πράξῃ περισσότερα καὶ νὰ τὰ πράξῃ κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον. Διότι τὸ πράττειν αὐξάνει τὴν δύναμιν τοῦ πράττειν· καὶ εἶναι πολὺ εὐκολώτερον δι' ἕνα, ὅστις πάντοτε ἐργάζεται, νὰ ἐργασθῇ ὀλίγον περισσότερον, ἢ δι' ἕνα, ὅστις οὐδὲν πράττει, νὰ ὑποκινήσῃ ἑαυτὸν πρὸς ἐργασίαν. Δώσατε εἰς ἐνεργητικὸν ἄνθρωπον δέκα λεπτὰ νὰ γράψῃ ἐπιστολὴν καὶ θὰ τὴν γράψῃ κατεσπευσμένως καὶ τὴν τελειώσῃ ἐν ἀκαρεῖ· δώσατε εἰς ὀκνηρὸν ἄνθρωπον μίαν ἡμέραν καὶ θὰ τὸ ἀναβάλῃ μέχρι τῆς ἐπαύριον ἢ τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος.

Οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι πράττουσι τὰ μέγιστα ἔργα τὰ πράττουσι διὰ σταθεροῦ καὶ ἀκαταπαύστου κόπου—ἀριθμοῦντες καὶ αὐτὰς τὰς στιγμάς. — Ἔχουσιν ἱκανότητα δι' ἐπίπονον ἐργασίαν. Σταγόνες ὕδατος πέτρας κοιλαίνουσι. Μικρόν τι κάμνει ταύτην τὴν ὥραν καὶ μικρόν τι τὴν προσεχῆ ὥραν, ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἔτος τῷ ἔτει φέρει πολὺ εἰς τὸ παρελθόν. Καὶ αὐταὶ αἱ μεγαλείτεραι οἰκίαι κτίζονται διὰ τῆς ἐπιθέσως τοῦ ἑνὸς λίθου ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

Προσπαθήσατε νὰ οἰκοδομήσητέ τι ἐκ τῶν συντριμμάτων τοῦ καιροῦ σας τῶν καθισταμένων πολυτιμοτέρων ἕνεκα τῆς βραχύτητός των. Λέγεται ὅτι ἐν τῷ νομισματοκοπείῳ τὸ δάπεδον τοῦ δωματίου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐργάζονται τὸν χρυσόν, εἶναι δίκτυόν τι ἐκ ράβδων, ἵνα δέχηται τὰ πίπτοντα ψηγμάτια τοῦ πολυτίμου μετάλλου· καὶ ὅτι, ὅταν ἡ ἡμερησία ἐργασία τελειώσῃ, αἱ ράβδοι μετατίθενται καὶ ἡ χρυσῆ κόνις συνάγεται, ἵν' ἀναλυθῇ καὶ κοπῇ. Μάθετε ἐκ τούτου τὴν εὐγενεστέραν οἰκονομίαν τοῦ χρόνου. Συλλέξατε τὴν χρυσῆν αὐτοῦ κόνιν· οἰκονομήσατε μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας τὰ ρινίσματα καὶ περιτιμήματα ταῦτα τοῦ βίου, τὰ λείψανα ταῦτα τῶν ἡμερῶν καὶ τὰ τεμάχια τῶν ὡρῶν—τόσον ἄνευ ἀξίας αὐτὰ καθ' ἑαυτά, τόσον πολύτιμα ἐν συνόλῳ—τὰ ὁποῖα πολλοὶ ὑποκλέπτουσιν ἐν κακοῖς δαπανῶντες τὸν βίον καὶ θὰ εἶσθε πλούσιοι εἰς ὥρας σχολῆς. Βασίσθητε ἐπ' αὐτοῦ ἐὰν φείδησθε τῶν στιγμῶν, ἐὰν συλλέγητε καὶ μετρᾶτε τὰ λεπτὰ καὶ τὰς ἡμισείας ὥρας θὰ γείνητε ἐπὶ τέλους πλουσιώτεροι ἐν διανοητικῇ κτήσει, πλουσιώτεροι ἐν συγκομιδῇ ἀγαθῶν πράξεων ἀπὸ ἑκατοντάδας τῶν ὁποίων ὁ καιρὸς εἶναι ὅλως ἰδικός των.

Ὁ βιογράφος τοῦ Γεωργίου Στέφενσον μᾶς λέγει ὅτι τὰ μικρότατα λείψανα τῆς ζωῆς του ἐθεωροῦντο ὑπ' αὐτοῦ πολύτιμα καὶ ὅτι «δὲν ἦτο ποτὲ τόσον εὐτυχὴς ὅσον ὅταν τὰ ἐχρησιμοποίει». Ἐπὶ ἔτη ὁ Βενιαμὶν Φραγκλῖνος προσεπάθει μετ' ἀκάμπτου ἀποφασιστικότητος νὰ οἰκονομήσῃ πρὸς ἰδίαν του ἐκπαίδευσιν ἕκαστον λεπτὸν τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ κερδίσῃ. Ὁ **Henry Cirhi Whsste** ἐμάνθανε τὴν ἑλληνικὴν περιφερόμενος ἐν τῷ δωματίῳ δικηγόρου Ὁ **Livingstone** ἐδιδάσκετο τὴν Λατινικὴν γραμματικὴν περιπατῶν ἐν τῷ βαμβακουργείῳ. Ὁ **Hugh Willer** εὕρισκε καιρὸν καταγινόμενος εἰς τὸ ἐμπόριόν του ὡς ἀρχικτίστης οὐ μόνον ν' ἀναγινώσκῃ ἀλλὰ καὶ νὰ γράφῃ καλλιεργῶν τὸ ὕφος του, μέχρις οὗ ἔγεινεν εἷς τῶν διασημοτέρων συγγραφέων τῆς ἐποχῆς του.

Οἱ μικροὶ λίθοι οἱ συμπληροῦντες τὰ ῥήγματα εἶνε σχεδὸν τόσον ἀπαραίτητοι εἰς τὸν στερεὸν τοῖχον ὅπου καὶ οἱ μεγάλοι. Τοιουτοτρόπως καὶ ἡ σώφρων χρῆσις οἰκονομηθέντος χρόνου δὲν συντελεῖ ὀλίγον εἰς τὸ οἰκοδόμημα τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦ. Ἐὰν πραγματικῶς ἐκτιμᾶτε τὴν νοερὰν καλλιέργειαν ἢ ἐπιθυμῆτε εἰλικρινῶς νὰ πράξητε καλόν τι ἔργον, θέλετε εὕρῃ καιρὸν ἢ θὰ κάμητε καιρὸν δι' αὐτὸ θᾶττον ἢ βράδιον καίτοι ἐπιφορτισμένοι ὑπ' ἄλλων ἐνασχολήσεων. Ἂν δὲν τὸ ἐκτελέσητε θ' ἀποδείξητε τὴν ἀδυναμίαν τῆς θελήσεώς σας, οὐχὶ ὅτι δὲν εὕρετε καιρὸν νὰ τὸ πράξητε.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

Ἰφιγένεια Δ. Πασσαλίδου

Η ΓΥΝΗ ΕΝ ΚΙΝΑ

Ἡ θέσις τῆς νομίμου αὐτοκρατείρας ἀπέναντι διαφόρου καταγωγῆς, ἀνατροφῆς καὶ αἰσθημάτων γυναικῶν τούτων τοῦ αὐτοκράτορος ἀποβαίνει ἀνιαρὰ καὶ δυσχερής, δι' ἃ καί τινες τούτων, νοημονέστεραι καὶ δραστηριώτεραι τῶν συζύγων των, ἐξεθρόνισαν αὐτοὺς καὶ ἀνέλαβον τὰ ἡνία τῆς διοικήσεως. Αἱ μᾶλλον σεμναὶ καὶ ταπεινόφρονες περιορίζονται εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν, προΐστάμεναι κατὰ τὰς τὴν ἄνοιξιν τελουμένας ἐπισήμους ἑορτὰς τῆς γεωργίας. Ὁ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργὸς προσκαλεῖ τὴν αὐτοκράτειραν νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν προπορευομένων ἐξ σημαιοφόρων, νὰ ἐκλέξῃ καὶ νὰ σπείρῃ τοὺς πρωΐμους καὶ ὀψίμους καρπούς, προσφέρουσα ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ πνεύματα καὶ εἰς τὸν αὐτοκράτορα.

Τὸ ἀρχαιότατον τοῦτο ἔθιμον εἶναι εὐγενὴς ἐκδήλωσις σεβασμοῦ πρὸς τὴν γῆν, τὴν τροφὸν καὶ μητέρα τοῦ ἀνθρώπου, ἣν οἱ Σῖναι πάντοτε τιμῶσι καὶ δι' ἧς προσωποποιοῦσι τὴν γυναῖκα, τὴν τροφὸν καὶ ζωοδότειραν τῶν τέκνων.

Προΐσταται ἐπίσης, ὡς καὶ ἄλλοτε εἴπομεν, τῆς ἑορτῆς τῆς βομβυκοτροφίας καὶ πάντων τῶν εἰς τὴν γυναικείαν βιομηχανίαν ἀναγομένων ἔργων. Κατὰ τὸ Κὶ Κίγγ, εἰς ἀρχαιοτέρους χρόνους αἱ αὐτοκράτειραι προΐσταντο καὶ τῶν ἐξ δικαστηρίων, ἅτινα ἐξεδίκαζον τὰς οἰκογενειακὰς διαφοράς. Ἀπόλυτον αὕτη ἐξασκεῖ δικαιοδοσίαν ἐν τῇ ἐσωτερικῇ διοικήσει τοῦ βασιλικοῦ οἴκου, ἐν ᾧ μόνος ὁ αὐτοκράτωρ δύναται ἐνίοτε νὰ ἀντιτάξῃ γνώμην.

Κατὰ τὸ Τσέου-Λί, αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ προσωπικὸν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου γυναῖκες διαιροῦνται: Εἰς κυρίας τιτλοφόρους καὶ μή. Αἱ πρῶται ἀνάγονται εἰς τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν. Τῶν τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας προΐστανται αἱ ὀκτὼ βασίλισσαι, ἤτοι σύζυγοι δευτέρας τάξεως, αἱ εἴκοσι καὶ ἑπτὰ γυναῖκες τρίτης τάξεως καὶ αἱ αὐτοκρατορικαὶ σύνευνοι. Αἱ γυναῖκες αὗται ἀποτελοῦσι, κατὰ τὸν νόμον, τὸν αὐτοκρατορικὸν γυναικωνίτην.

Ἡ σινικὴ νομοθεσία, ἡ περὶ πάντων μεριμνῶσα, ἐφρόντισε νὰ περιβάλῃ τὰς διαφόρων τάξεων γυναῖκας τῆς Αὐλῆς διὰ τίτλων ὑπηρεσίας, ν' ἀπονείμῃ δ' ἀληθῶς αὐταῖς ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ καὶ τοῦ γένους των τὰς ὡρισμένας ἐνασχολήσεις ἐν τῇ ἐσωτερικῇ διοικήσει τῶν ἀνακτόρων. Τὸ πολυπληθὲς ἐξ ἀνδρῶν προσωπικόν, τὸ καταπλημμυροῦν τὰς εὐρωπαϊκὰς Αὐλάς, ἀναπληροῦται ἐν Κίνᾳ ὑπὸ γυναικῶν, ὥστε οἱ ἐκεῖ αὐτοκρατορικοὶ γυναικωνῖται δὲν φέρουσι τὸν τύπον τῶν ἀνατολικῶν χαρεμίων, ἐν οἷς ἀγεληδὸν διαιτῶνται χιλιάδες γυναικῶν, ὧν ὁ βίος οὐδένα σκοπὸν καὶ προορισμὸν ἔχει.

Κατὰ σχετικὸν λοιπὸν νόμον, αἱ αὐτοκρατορικαὶ σύνευνοι τάσσονται ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν βασιλισσῶν. Παρ' αὐτῶν διδάσκονται τὴν καλὴν συμπεριφοράν, τὸν τρόπον τοῦ γλαφυρῶς καὶ καλλιεπῶς ἐκφράζεσθαι καὶ τὰ διάφορα γυναικεῖα χειροτεχνήματα, ὁπόθεν καὶ καταφαίνεται ὅτι αἱ βασίλισσαι τυγχάνουσι πάντοτε ἀνωτέρας πνευματικῆς μορφώσεως. Εἰς αὐτὰς ἀνατίθεται ἐπὶ τούτοις ἡ διεξαγωγὴ τῶν ἱεροτελεστικῶν καθηκόντων τῆς αὐτοκρατείρας καὶ ἡ διαφώτισις αὐτῆς ἐπὶ πάσης ἀναγκαίας μεταρρυθμίσεως ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῶν ἀνακτόρων. Αἱ ἔγγραφοι διαταγαὶ τῆς αὐτοκρατείρας συντάσσονται ὑπ' αὐτῶν. Κατὰ τὸ Τσέου-Λί, αἱ βασίλισσαι φέρουσιν ἐσθῆτας κιτρίνου χρώματος.

Εἰς τὰς γυναῖκας τῆς τρίτης τάξεως εἶναι ἀνατεθειμένη ἡ ὑπηρεσία τοῦ θυσιαστηρίου τῶν ἐφεστίων θεῶν καὶ τῶν προγόνων, ἡ διοργάνωσις τῶν ἀνακτορικῶν νεκρικῶν τελετῶν καὶ ἡ ὑποδοχὴ τῶν ξένων. Ἐπισκέπτονται δ' αὐταὶ καὶ τὰς οἰκογενείας τῶν ἀποθνησκόντων ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ κράτους, διαβιβάζουσαι τὰς παραμυθητικὰς εὐχὰς τῆς αὐτοκρατείρας. Προΐστανται τῶν ἐργατίδων δούλων διὰ πᾶσαν ἐργασίαν τελουμένην ἐν τοῖς ἀνακτόροις καὶ ἐπιβλέπουσι τὴν κατασκευὴν τῶν ἐδεσμάτων, τὴν διατήρησιν τῶν ἐπίπλων, ἐνδυμάτων καὶ πάντων τῶν τῆς καθημερινῆς χρήσεως ἀναγκαίων. Ἡ τάξις αὕτη φέρει ἐσθῆτας λευκοῦ χρώματος.

Αἱ αὐτοκρατορικαὶ σύνευνοι Νιοὺ-Γιοὺ εἶναι προωρισμέναι διὰ τὴν νυκτερινὴν ὑπηρεσίαν καὶ φυλακὴν τῶν διαμερισμάτων τοῦ αὐτοκράτορος. Ἀσχολοῦνται καὶ αὐταὶ εἰς διαφόρους γυναικείας τέχνας, καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῆς μετάξης, καὶ βοηθοῦσι τὰς γυναῖκας τῆς τρίτης τάξεως εἰς τὴν θρησκευτικὴν ὑπηρεσίαν. Τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου καθιερωμένον χρῶμα τῶν ἐσθήτων αὐτῶν εἶναι μέλαν.

Ἐπειδὴ κατ' ἔτος σχεδὸν ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου πλουτίζεται διὰ νεωτέρων καὶ ὡραιοτέρων, αἱ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἀρχαιότεραι ἐκδίδονται εἰς γάμον πρὸς τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τοῦ κράτους. Ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ θέσει των ἐξακολουθοῦσιν ἀποτελοῦται μέρος τῆς ἀνακτορικῆς ὑπηρεσίας, τασσόμεναι εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἐξωτερικοῦ προσωπικοῦ.

Εἶναι ὡς αἱ παρ' ἡμῖν κυρίαι τῆς Τιμῆς, καὶ συνοδεύουσι τὴν αὐτοκράτειραν εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ εἰς τὰς ἐπισήμους ὑποδοχάς, καθ' ἃς καὶ ὁ αὐτοκράτωρ συμπαρίσταται. Εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἢ καὶ ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν τάσσονται πᾶσαι αἱ ἀδελφαὶ καὶ συγγενεῖς τοῦ αὐτοκράτορος, προς ἃς ἀπονέμεται πάντοτε γενναία χρηματικὴ ἐπιχορήγησις ἐκ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ταμείου.

Μεθ' ὅλον τὸ πολυπληθὲς προσωπικὸν τῶν αὐτοκρατορικῶν γυναικωνιτῶν καὶ τὴν ἀπόλυτον ἐπὶ πασῶν τούτων κυριαρχίαν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Οὐρανοῦ, οἱ αὐτοκράτορες τῆς δυναστείας Χάν, 200 μ. Χ. ἔτη, ἠθέλησαν νὰ ἐπεκτείνωσι τὰ δικαιώματά των ἐπὶ πάσης ὡραίας κόρης τοῦ κράτους των, διατεινόμενοι ὅτι πᾶσα τοιαύτη γυνὴ ἀνήκει αὐτοδικαίως τῷ αὐτοκράτορι. Εἰσήγαγον λοιπὸν νόμον, καθ' ὃν τὴν ὀγδόην σελήνην ἑκάστου ἔτους πάντες οἱ Σῖναι, οἱ κάτοχοι ὡραίων θυγατέρων, ὤφειλον νὰ παρουσιάσωσι ταύτας εἰς τοὺς ἐπὶ τούτῳ περιοδεύοντας αὐτοκρατορικοὺς ὑπαλλήλους, οἵτινες ἐξέλεγον τὰς ὡραιοτέρας, ἃς κατ' ἀγέλας μετεκόμιζον εἰς τὰ αὐτοκρατορικὰ ἐνδιαιτήματα.

Ὁ Βοὺ-Τή, ἔκδοτος καὶ ἄσωτος αὐτοκράτωρ, εἶχεν ὑπὲρ τὰς δέκα καὶ τέσσαρας χιλιάδας νέας καὶ ὡραίας γυναῖκας, ἡ αὐτοκρατορικὴ δὲ φρουρὰ αὐτοῦ συνίστατο ὑπὸ Ἀμαζόνων, ἱππευουσῶν μετὰ πρωτοφανοῦς μεγαλοπρεπείας καὶ πλούτου τοὺς ὡραιοτάτους καὶ ἐλαφροτάτους ἵππους τῶν αὐτοκρατορικῶν σταύλων. Αἱ γυναῖκες αὗται ἦσαν ἐξησκημέναι εἰς διάφορα μουσικὰ ὄργανα, ἅτινα ἔπαιζον συνοδεύουσαι τὸν αὐτοκράτορα. Ὁ Σιοὺν-Τή, μεταγενέστερος τούτου, προσέλαβεν ἐντὸς ἑνὸς μόνον ἔτους ἐν τοῖς ἀπεράντοις γυναικωνίταις του ὑπὲρ τὰς ἓξ χιλιάδας εἰς ὅσας ἀνήρχοντο αἱ κατὰ καιροὺς γυναῖκες τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου μετὰ τοῦ ὑπηρετικοῦ αὐτῶν προσωπικοῦ.

Σύμπας οὗτος ὁ γυναικεῖος πληθυσμός, διαιτώμενος μετὰ μεγαλοπρεποῦς πολυτελείας, ἐξήντλει εἰς βαθμὸν ἀπειληπτικὸν τὸ δημόσιον θησαυροφυλάκιον. Ἐπὶ τῆς δυναστείας τοῦ Μὶν αἱ ἐτήσιαι δαπάναι μόνον τῶν ψιμυθίων καὶ βαφῶν τῶν γυναικῶν τῶν ἀνακτόρων ἀνήρχοντο εἰς δέκα ἑκατομμύρια φράγκων. Ἐὰν δ' εἰς τὸ πολυδάπανον αὐτῶν προσθέσωμεν καὶ τὰς ῥαδιουργίας, τὰ μίση, τὰς ἐσωτερικὰς διενέξεις καὶ ζηλοτυπίας, τὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος ἐπιβλαβῆ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπιρροὴν τῶν μοχθηροτέρων, ἐντεῦθεν καὶ τὰς ἐκ τούτου στάσεις καὶ ἐμφυλίους ταραχάς, ἔχομεν τὴν κλεῖδα τῆς αἰτίας τῆς καθυποτάξεως τῶν Σινῶν εἰς τοὺς Ταρτάρους αὐτοκράτορας.

«Ἰδοὺ αἱ γυναῖκες!» θὰ εἴπωσιν ἴσως πάλιν ἐνταῦθα οἱ ἀρεσκόμενοι ν' ἀποδίδωσι πᾶν κακὸν εἰς τὸ ὡραῖον ἡμισύ των. Αὗται παρέδοσαν τὴν Κίναν εἰς τοὺς Ταρτάρους! Αὗται ὡς βδέλλαι ἐκμυζῶσι τὰ ὑπὸ τοῦ ἱδρῶτος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ κινεζικοῦ λαοῦ πληρούμενα δημόσια ταμεῖα! Αὗται ἐκθηλύνουσι τοὺς αὐτοκράτορας καὶ καταστρέφουσι τὸ ἔργον τόσων σοφῶν νομοθετῶν τῆς ἀπεράντου τῶν Ἀνθέων Χώρας!

Πλὴν εἰς τὰς μομφὰς καὶ κατηγορίας ταύτας ἀπαντᾷ γλυκεῖα καὶ δειλὴ φωνὴ ἐκ τῶν ἐνδοτάτων τῶν ἀνατολικῶν πολυδαιδάλων γυναικωνιτῶν: Ἐπλάσθημεν ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ πτηνὰ ἐλεύθερα ὡς ὑμεῖς καὶ ἤμεθα εὐτυχεῖς ἐπὶ ἑνὸς πρασίνου κλάδου δένδρου μὲ ὀλίγους κόκκους, οὓς συνελέγομεν ἐν τῷ ἀγρῷ, καὶ ὀλίγον διαυγὲς καὶ δροσερὸν ὕδωρ, ὅπερ ἐπίνομεν ἐντὸς τοῦ μαγικῶς κελαρύζοντος ρύακος. Ἐφάλλομεν ἐλεύθεραι καὶ εὐτυχεῖς, ὅτε χεὶρ τυραννικὴ ἔθηκεν ἡμᾶς ὑπὸ δίκτυον καὶ μετήνεγκεν εἰς χρυσοῦν κλωβόν. Ἐκεῖ ἀπέκοψαν ἀνηλεῶς τὰς πτέρυγάς μας, ἔδυσαν ἐπιμελῶς τὰ ὦτα, ἵνα μὴ πλέον ἀκούωμεν τὴν φωνὴν τῆς φύσεως, ἣν τόσον ἡδέως διερμήνευεν ἡμῖν ἡ γλῶσσα μητρὸς φιλοστόργου. Ἐκεῖ ἔθεσαν πρὸ τοῦ προσώπου ἡμῶν πυκνὴν καλύπτραν καὶ ὑπὸ τοὺς ἐλαφροὺς πόδας χρυσοπλέκτους πέδας. Ἐκεῖ ἐπέβαλον ἡμῖν νὰ μὴ λαλῶμεν τὴν γλῶσσαν τῆς φύσεως, νὰ μὴ διερμηνεύωμεν διὰ τοῦ λόγου τὰ κατακλύζοντα τὴν ψυχὴν ἡμῶν αἰσθήματα. Καὶ ἀφοῦ ἐπί τινα χρόνον ἐξήσκησαν ἡμᾶς νὰ γελῶμεν καὶ μειδιῶμεν ὅτε ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν εἴχομεν τὴν κόλασιν, νὰ θωπεύωμεν καὶ ἐξυμνῶμεν ὅ,τι ἀποστρεφόμεθα καὶ ἐμισοῦμεν, νὰ κλαίωμεν καὶ ὀδυρώμεθα ἐνῷ ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἔχαιρεν, ὕψωσαν πρὸ ἡμῶν τὴν χρυσῆν αὐλαίαν καὶ μᾶς εἰσήγαγον εἰς τὸν κόσμον, ἐν ᾧ προωρίσθημεν νὰ δράσωμεν. Ἐπὶ τοῦ εἰσιτηρίου μας ἐν τῇ σκηνῇ ταύτῃ τοῦ νέου ἡμῶν βίου ἐσημειοῦντο αἱ λέξεις: Καλῶς κατηρτισμέναι. Εἰς τί; εἰς τὸν δόλον, εἰς τὴν ἀπάτην, εἰς τὸ ψεῦδος, εἰς τὴν ὑπόκρισιν, εἰς τὴν ῥαδιουργίαν, εἰς τὴν πονηρίαν, εἰς τὴν ματαιότητα. Μόνον διὰ τοιούτων ἐφοδίων δυνάμεθα νὰ ἐξασφαλίσωμεν ἑαυτὰς ἐν τῷ νέῳ ἡμῶν βίῳ, νὰ διαδραματίσωμεν καὶ ἡμεῖς οἷον δήποτε πρόσωπον, νὰ διακριθῶμεν, νὰ προαχθῶμεν, ἴσως δὲ καὶ νὰ κυριαρχήσωμεν. Τίς δ' ὁ προάγων ἡμᾶς ἀπὸ τῆς κατωτάτης μέχρι τῆς ἀνωτάτης τοῦ νέου τούτου σταδίου βαθμίδος; Τίς ὁ πλέξας τὸ πρῶτον δίκτυον, ὁ ἀποκόψας τὰς πτέρυγας, καὶ ὁ θεὶς σφραγῖδα ἐπὶ τῶν ὤτων καὶ πέδας εἰς τοὺς πόδας καὶ πάγον ἐπὶ τῆς καρδίας; Ὁ ἀνήρ, ἀπὸ τῆς ποταπῆς καὶ φαύλης ἰδιότητος αὐτοῦ, ὡς εὐνούχου, μέχρι τῶν ὑπάτων ἀξιωμάτων τοῦ νομοθέτου καὶ τοῦ αὐτοκράτορος.

(Ἐκ τοῦ Δ'. τεύχους τῆς Ἱστορίας τῆς Γυναικός).

ΤΟ ΜΕΛΙ ΚΑΙ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἡ μέλισσα εἶναι εὐφυέστατος ἀρχιτέκτων, ἀριστοτέχνης οἰκοδόμος ἐξαγώνων καὶ ὀκταγώνων μεταξὺ τῶν ἐντόμων, συγκομίζουσα παιπάλην καὶ τὸ ἄρωμα ἀπὸ τῶν ἀνθέων τῶν ἀγρῶν. Θαυμάσιον δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, ἧς ἡ βιογραφία συγγραφεῖσα ὑπὸ τοῦ **Jules** καὶ **Glamordan Pontévec** γοητεύει πάντα ἐραστὴν τῆς φύσεως. Ὁ Βιργίλιος ἐξύμνησε τὴν μέλισσαν ἐν τῷ μύθῳ αὐτοῦ Ἀρισταίῳ, καὶ ὁ Μωϋσῆς, Σαμουὴλ, Δαβὶδ, Σολομῶν, Ἱερεμίας, Ἰεζεκιὴλ, καὶ ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ἀνέγραψαν ὡς σύμβολον τῆς Ἱερᾶς βίβλου τὸ γλύκασμα τῆς μελίσσης. Αὐτὴ ἡ μορφή της εἶναι καθ' ἑκάστην ἀξιοθαύμαστος. Ἔχει πέντε ὀφθαλμούς, δύο γλώσσας, ὧν ἡ ἐξωτερικὴ περικαλύπτεται ὑπὸ θήκης τριχωτῆς ἵνα σαρόνῃ τῶν ἀνθέων τὸ ἄλευρον. Ἡ εὐθύγραμμος πτῆσις τῆς μελίσσης εἶναι πασίγνωστος καὶ παροιμιώδης. Ἡ δὲ κηρίθρα εἶναι μέγαρον, ὅπερ μόνος ὁ Θεὸς ἠδύνατο νὰ σχεδιάσῃ, καὶ ἡ μέλισσα νὰ κτίσῃ. Αἱ κυψέλαι χρησιμεύουσιν ὁτὲ μὲν ὡς ὑπνωτήρια, ὁτὲ ὡς ἀποθήκη, καὶ ἄλλοτε ὡς νεκροταφεῖα αὐτῶν. Οἱ πτερόεντες οὗτοι ἐργάται ἐν πρώτοις κατασκευάζουν ὀκτὼ τεμάχια κηροῦ καὶ διὰ τῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κερατίων των χρησιμεύοντων αὐταῖς ἀντὶ σφύρας καὶ σμίλης καὶ κανόνος καὶ στάθμης, συναρμολογοῦσιν αὐτὰ πρὸς τὴν οἰκοδομήν. Ἀνὰ δύο ἐργάται ἀσχολοῦνται εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοιχωμάτων ἑκάστης κυψέλλης· ὁσάκις δὲ συμβῇ χαλάρωσις αὐτῶν ἐγείρουσι στηρίγματα, ἢ προσθέτουν ἀντηρίδας πρὸς θεραπείαν τῆς βλάβης. Ὅταν τῷ 1776 ἐν καινοφανὲς ἔντομον διὰ νυκτὸς προσέβαλε τας κυψέλλας τῶν μελισσῶν καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην καὶ οἱ ἰδιοκτῆται αὐτῶν ἠγνόουν τι μέσον θεραπείας νὰ ἐφεύρωσιν, ὅπως ἀποσοβήσωσι τὸν κίνδυνον τοῦ ἐξολοθρευμοῦ τῶν μελισσῶν, παρετηρήθη ὅτι πανταχοῦ αἱ μέλισσαι αὐταὶ προέβλεψον περὶ τῆς ἰδίας των ἀσφαλείας, ἐγείρασαι κήρινον τοῖχος πρὸ τῶν κηριθρῶν καὶ ἀφήσασαι στενωπὴν δίοδον, χρήσιμον μόνον δι' αὐτάς, ἵνα διέρχωνται μέσα καὶ ἔξω, ἀλλ' ἄγαν στενὴν διὰ τοὺς πτερόεντας ἐπιδρομεῖς των σφῆκας ἀπηνεῖς ἐπονομασθέντας.

Γινώσκετε ὅτι ὁ συναγελασμὸς καὶ μετοικεσία τοῦ σμήνους τῶν μελισσῶν γίνεται κατὰ τὴν θείαν διάταξιν. Ἡ βασίλισσα ἤτοι γενέτειρα αὐτῶν ἀνεγείρεται, ὅπως μεταβῇ εἰς νέαν κατοικίαν, καὶ ἕνεκα τούτου αἱ μέλισσαι διερεθίζονται τοσοῦτον ὥστε ἡ θερμότης τῆς κυψέλης ἀνέρχεται τέσσαρας βαθμοὺς ὑπεράνω τῆς συνήθους θερμοκρασίας. Οὕτω κινδυνεύοντα ν' ἀποθάνουν τὰ ἔντομα ἀπὸ ἀσφυξίαν, ἐγκαταλείπουσι τὰ οὕτω ὑπερθερμανθέντα καταλύματά των, καὶ ἐξέρχονται ἀκολουθοῦντα τὴν βασίλισσάν των. Κατακάθηνται δὲ προσωρινῶς ἐπί τινος παρακειμένου κλάδου δένδρου, βοτρυδὸν βασταζόμεναι ἀπ' ἀλλήλων, ἐνῷ πλῆθος ἐξ αὐτῶν αὐτόθι περιίπταται, μέχρις ὅτου ἐπιτροπεία ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς, ἐρευνήσασα τὰ περίχωρα εὕρῃ κατάλυμα ἁρμόδιον ἐντὸς παλαιφύτου κορμοῦ δένδρου ἢ ρωγμήν τινα βαθεῖαν καὶ εὐρύχωρον ἀνὰ μέσον βράχων οὐ μακρὰν ρύακος, ἔνθα μεταβαίνουσι καὶ ὁριστικῶς ἐγκαθιδρύουσι νέαν ἀποικίαν, ἵνα μετέλθωσι τὴν ἀρωματιώδη καὶ τερψιλαρύγγιον βιομηχανίαν των. Ἀλλὰ τίς χημικὸς δύναται νὰ κατασκευάσῃ τοιοῦτο σακχαρῶδες κρᾶμα μέρος τοῦ ὁποίου εἶναι αὐτόχρημα ἡ ὕπαρξις τῆς μελίσσης, καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθέων;

Εἰς τοὺς δρυμοὺς τῆς Μεσσὰβ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὑπῆρχε τοιοῦτο τερψίβροτον μέλι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Σαοὺλ καὶ Ἰωνάθαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Ἡ στρατιὰ κατεδίωκεν ἐχθρούς, οὓς κατὰ πρόσταγμα Θεοῦ ὤφειλον νὰ ἐξολοθρεύσωσιν. Ἀπηγορεύθη δὲ ἐνόρκως εἰς τοὺς στρατιώτας ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἡ γεῦσις οἵας δήποτε τροφῆς ἕως ὅτου ἐπιτελέσωσι τὸ ἔργον των. Τὴν ἐντολὴν ταύτην μόνος ὁ υἱὸς ἠγνόει. Διερχόμενος λοιπὸν τὸ δάσος κεκμηκὼς καὶ ἀσθμαίνων ἀπὸ τὴν καταδίωξιν ἔφθασεν εἰς μέρος, ἔνθα αἱ μέλισσαι εἶχον ἀποθηκεύσει ἄφθονον προϊὸν τῆς βιομηχανίας των. Μέλι ἐναποτεθειμένον εἰς κοίλωμα δένδρου καὶ ὑπερχειλίσαν ἔρρευσε πολὺ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁ στρατὸς ὅλος ὑπείκων εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦ ἀρχιστρατήγου δὲν ἐστάθη οὔτε τὸ ἤγγισεν, Ἰωνάθαν δὲ ὁ βασιλόπαις ἐν ἀγνοίᾳ ὑπάρχων τοῦ στρατιωτικοῦ παραγγέλματος ἐνέβαψε τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου ἣν ἐκράτει εἰς τὸ ἡμικρυσταλλωμένον ὑπόξανθον καὶ ὀρεκτικὸν ρευστόν, καὶ προσαγαγὼν εἰς τὸ στόμα του ἔφαγε τὸ μέλι. Ὅθεν κατεδικάσθη δι' αὐτὸ καὶ ἀφεύκτως θὰ ἐθανατώνετο, ἂν ὁ στρατὸς σύσσωμος δὲν παρενέβαινεν ἐντόνως ζητῶν ἐπιείκειαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπὸ τὸν πατέρα. Ὁ Ἰωνάθαν ἀνωμολόγησε τὸ φοβερὸν σφάλμα του· «Γευσάμενος ἐγευσάμην ἐν ἄκρῳ τῷ σκήπτρῳ τῷ ἐν τῇ χειρί μου καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποθνήσκω». Φεῦ! πόσοι ἀπωλέσθησαν ἐπὶ αἰῶνας ἕνεκεν ἀπηγορευμένου μέλιτος, διὰ τοῦ ὁποίου ὑπονοοῦνται πειρασμοὶ παντοειδεῖς, ἡδονικοὶ μὲν καὶ θελκτικοὶ πρὸς ὥραν, ἀλλ' ἐπιβλαβεῖς καὶ ὀλεθριώτατοι. Φιλολογία γοητευτικὴ, ἀλλὰ θανατηφόρος, ὑπάγεται εἰς ταύτην τὴν κατηγορίαν. Ἀντὶ ἑνὸς καλοῦ, χρησίμου καὶ ἐμβριθοῦς βιβλίου, ἀναγινώσκονται ἑκατὸν μετ' ἀπληστίας συνιστάμενα ἀπὸ ῥητορικοὺς ὕθλους.

Ὅταν εἷς νέος ἢ νέα παραγεμίσῃ ὁλοσχερῶς τὴν κεφαλήν της ἀπὸ νέα μυθιστορήματα εὑρίσκεται εἰς τρομερὸν κίνδυνον. Ἀλλὰ θὰ εἴπῃ τις ἴσως «Οἱ ἥρωες τοῦ δράματος πονηρεύονται τόσον ἐπιδεξίως, καὶ αἱ πράξεις ἐξιστοροῦνται τόσον θελκτικῶς, τὸ ὕφος τοῦ συγγραφέως τόσον καλλιεπές, καὶ οἱ δρῶντες χαρακτῆρες εἰσὶ τόσον τέλειοι, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ τ' ἀφήσω». Φίλη ἀναγνώστρια, ἠμπορεῖς νὰ εὕρῃς ὕφος συγγραφέως ἐπίσης θελκτικόν, δυνάμενον ν' ἀνυψώσῃ, νὰ καθαρίσῃ νὰ ἐξευγενίσῃ καὶ ἠθικοποιήσῃ τὸ αἴσθημά σου, καὶ νὰ σ' εὐαρεστῇ ἐπίσης. Ὁ Σατανᾶς δὲν ἔχει ὅλον τὸ μέλι εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Ὑπάρχει θησαυρὸς καλῶν βιβλίων, εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα, καὶ ἑκάστοτε δημοσιεύονται πολλὰ σπουδαῖα καὶ ἀξιανάγνωστα συγγράμματα. Ὅθεν αἴρεται ἡ πρόφασις διὰ τὴν προτίμησιν ἐκείνων, ἅτινα διαφθείρουν σῶμα, νοῦν καὶ ψυχήν.

Ζήτησον ἀπὸ ἐμβριθῆ πεπαιδευμένον τινὰ φίλον ἢ φίλην κατάλογον βιβλίων ἁρμοδίων νὰ ἐνισχύσωσι τὴν διανοητικὴν καὶ ἠθικήν σου ὕπαρξιν.

Ὁ βίος εἶναι τόσῳ βραχὺς καὶ ὁ πρὸς τὴν προαγωγήν σου χρόνος τόσον ὀλίγος, ὥστε δὲν περισσεύει ἵνα τὸν σπαταλᾷς ἐμφορουμένη ἀποβολιμαίων σκυβάλων. Ἕκαστος νέος ἢ νεᾶνις δύναται διὰ τῆς ἐνασχολήσεως χρησίμων εἰς ἀνάγνωσιν βιβλίων ἐπὶ δέκα ἢ εἴκοσι λεπτὰ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καθ' ἑκάστην, ὁσάκις εὐκαιρεῖ, ν' ἀποκτήσῃ πλοῦτον γνώσεων, ὑπόληψιν καὶ ἐπιρροὴν κοινωνικὴν ἐπὶ τῶν ὀκνηρῶν, ὅσοι παραμελοῦσι τὴν ἀνάγνωσιν ἢ ἀναγινώσκουν, ὅ,τι διαστρέφει τὴν κρίσιν καὶ τὰ ἤθη. Ἐν βιβλίον ἠμπορεῖ ν' ἀποφασίσῃ τὴν τύχην, σοῦ καὶ ἐμοῦ διὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν οὐχ ἧττον καὶ διὰ τὴν μέλλουσαν.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) **Οὐρανία Α. Κωνσταντινίδου.**

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΣΤΑΛΙΑ

Προσφιλὴς κατοικία τῶν Μουτῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἦτο ὁ ὑψικάρηνος Παρνασσός. Ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου δὲ τούτου ὄρους εὑρίσκετο καὶ ἡ ἐμπνευστικὴ πηγὴ Κασταλία, ἣν ὁ Βύρων ἐξύμνησε διὰ τοῦ ποιητικοῦ του ταλάντου.

Ὁ Παρνασσός, ὁ ἐπονομαζόμενος τὴν σήμερον Λιάκουρα, εἶναι ἓν ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων ὀρέων τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ ὑψηλότερον τῆς Φωκίδος. Τὸ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα περίφημον τοῦτο ὄρος ἀποτελεῖ μέρος τῆς νοτιοανατολικῆς διακλαδώσεως τῆς σειρᾶς τοῦ Πίνδου, ὑψοῦται δὲ εἰς 2,459 μέτρα ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλλάσσης. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔλαβεν ἐκ τοῦ Παρνασσοῦ, τοῦ υἱοῦ τῆς νύμφης Κλεοδώρας καὶ τοῦ θεοῦ τῆς θαλάσσης Ποσειδῶνος. Ὁ Παρνασσὸς οὗτος ἐφεῦρε τὴν τέχνην τοῦ προλέγειν τὸ μέλλον ἐκ τῆς πτήσεως τῶν πτηνῶν· ἔκτισε δὲ καὶ ὁμώνυμον πόλιν, καταστραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ συμβάντος κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Δευκαλίωνος. Λέγεται ὅτι κατὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦτον ὁ Δευκαλίων καὶ ἡ σύζυγός του Πύρρα κατέφυγον ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ὅπως σωθῶσιν ἀπὸ τῶν ὑψωθέντων ὑδάτων.

Αἱ δύο κυριώτεραι κορυφαὶ τοῦ ὄρους τούτου ἦσαν ἀφιερωμέναι ἡ μὲν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὰς Μούσας, ἡ δὲ εἰς τὸν Βάκχον. Πρὸ δὲ τῆς κυριαρχίας τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ ἐβασίλευσαν ὁ Ποσειδῶν καὶ κατόπιν ἡ Θέμις.

Μεταξὺ τῶν δύο τούτων κορυφῶν ἀναβλύζει ἡ πεφημισμένη κατὰ τὴν ἀρχαιότητα πηγὴ τῆς Κασταλίας ἔχουσα τὸ προτέρημα νὰ καθιστᾷ ποιητὰς τοὺς πίνοντας ἐξ αὐτῆς. Ὁσάκις λέγουσι περί τινος ὅτι «ἔπιεν ἀπὸ τῶν ὑδάτων τῆς Κασταλίας» ἐννοοῦσιν ὅτι κατέχει τὸ σπάνιον καὶ θεῖον δῶρον τῆς ποιήσεως.

Ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς τοῦ Παρνασσοῦ, ἐκεῖ, ὅπου σήμερον εἶναι τὸ λεγόμενον Καστρί, ἔκειτο τὸ πάλαι τὸ περιώνυμον μαντεῖον τῶν Δελφῶν, κείμενον εἰς ὕψος 2,000 ποδῶν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Πλησίον τοῦ μαντείου καὶ εἰς τὸ ἴδιον σχεδὸν ὕψος ἔκειτο ἡ Φωκικὴ πόλις Κρίσσα, παρὰ τὴν ὁποίαν ἦσαν αἱ Φαιδριάδες πέτραι, ἀφ' ὧν ἐκρήμνιζον τοὺς ἱεροσύλους. Σώζονται ἐρείπια τῆς πόλεως ταύτης ἀνευρεθέντα εἰς τὴν θέσιν τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα. Κάτωθεν δὲ τῆς πόλεως Κρίσσας, ἐντὸς βαθέος χάσματος, ῥέει ὁ ποταμὸς Πλειστός.

Ἐπίσης φαίνονται τὰ ἴχνη ἀρχαίας ὁδοῦ καὶ τὰ ἐρείπια τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν. Ὁ Παρνασσὸς ἦτο πάλαι κατάφυτος. Πεῦκα, ἐλαῖαι καὶ μύρτα ἐκάλυπτον τοὺς κατωτέρους λόφους. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ὅμως αἱ πλευραὶ καὶ αἱ κορυφαί του εἶναι γυμναὶ καὶ φαραγγώδεις. Ἐν τούτοις ἄνωθεν τῶν Φαιδριάδων πετρῶν ἐκτείνεται ὀροπέδιον καλῶς καλλιεργημένον· δύο ὡραῖαι δὲ μικραὶ λίμναι εὑρίσκονται ἐντὸς θαλερῶν λειμώνων καὶ αἵτινες θεωροῦνται ὡς αἱ δεξαμεναὶ τῆς κρήνης Κασταλίας.

Ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν ἡ Κασταλία ἔκειτο ἐπὶ κλιτύος τινος τοῦ Παρνασσοῦ. Τὸ ὄνομά της ἐλήφθη ἐκ τῆς νύμφης Καστα-

λίας, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τοῦ Παρνασσοῦ Κασταλίου, ἥτις φεύγουσα τὰς καταδιώξεις τοῦ Ἀπόλλωνος ἐρρίφθη ἐντὸς τῆς πηγῆς καὶ ἐπνίγη. Τινὲς φρονοῦσιν, ὅτι ὁ Ἀπόλλων μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς πηγήν, χορηγήσας συνάμα αὐτῇ τὸ δῶρον τῆς ποιητικῆς ἐμπνεύσεως. Κατὰ τὸν Παυσανίαν, ἐρειδόμενον πάλιν καὶ τοῦτον ἐπὶ τοῦ στιχουργοῦ Πανυάσου, ἡ Κασταλία ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ἀχελῴου.

Ἡ πηγὴ αὕτη εἶχεν ἀφιερωθῆ εἰς τὰς Μούσας, αἵτινες ἐπωνομάσθησαν Κασταλίδες νύμφαι. — Ἡ Πυθία πρὶν ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ τρίποδος ἐλούετο ἐν τῇ πηγῇ τῆς Κασταλίας καὶ ἔπινεν ἐκ τῆς Κασσοτίδος πηγῆς, εὑρισκομένης ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Δελφῶν.

Ἡ Κασταλία, ὡς εἴπομεν, κεῖται μεταξὺ δύο κορυφῶν τοῦ Παρνασσοῦ, ὁπόθεν ῥέει σχηματίζουσα πολλοὺς καταρράκτας. Τὰ ὕδατα αὐτῆς εἶνε πάντοτε κρυσταλλώδη καὶ κατὰ τὸν Παυσανίαν πιεῖν ἡδύ. Πέριξ τῆς πηγῆς βλαστάνει χλόη καὶ δένδρα ὡς ἐκ τῆς ὑγρασίας. Εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα βημάτων κάτωθεν τῆς πηγῆς εὑρίσκεται τετράγωνος δεξαμενή, εἰς ἣν καταβαίνει τις διὰ τεσσάρων βαθμίδων λελαξευμένων ἐπὶ τοῦ βράχου· ἡ δεξαμενὴ αὕτη ἐδέχετο ἄλλοτε τὸ ὕδωρ τῆς Κασταλίας καὶ κεῖται πλησίον τοῦ Κωρυκείου ἄντρου, οὕτως ὀνομασθέντος ἐκ τῆς νύμφης Κωρυκίας.

Οἱ Φωκιεῖς ἐφρόνουν, ὅτι ἡ πηγὴ αὕτη ἐπήγαζεν ἐκ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ, διότι ὁσάκις ἔρριπτον πλακοῦντας ἱεροὺς ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, ἦσαν πεπεισμένοι, ὅτι ἀνεφαίνοντο ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς Κασταλίας. Τοῦτο ὅμως εἶνε ὅλως ἀνυπόστατον, διότι πῶς εἶνε δυνατόν, ἡ Κασταλία ἥτις ἐπικρέμαται τοῦ Κηφισσοῦ, νὰ ἔχῃ τὴν πηγήν της ἐκ τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ τούτου; Πλησίον τῆς πηγῆς ταύτης ἔκειτο ναὸς ἀφιερωμένος εἰς ἥρωα τινα Αὐτόνοον καλούμενον, ὁ ὁποῖος τῇ βοηθείᾳ ἑτέρου ἥρωος Φύλακος καλουμένου, κατετρόπωσε τοὺς Πέρσας λεηλατοῦντας τὴν Φωκίδα.

Εἰς τὴν Ἀσίαν πλησίον τῆς Ἀντιοχείας ὑπῆρχε πηγή τις ὑπὸ τὸ ὄνομα Κασταλία. Ἡ πηγὴ αὕτη, ὡς ἡ ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν Δελφῶν εὑρισκομένη Κασσοτίς, κατεῖχε τὸ δῶρον τῆς προφητείας. Ὁ **Suidas** λέγει, ὅτι εἰς τὰ πέριξ ὑπῆρχεν ἱερὸν ἄλσος καὶ ναός, ἔνθα ὁ Ἀπόλλων ἔδιδε τοὺς χρησμούς του.

Τὴν σήμερον δὲν ἀντηχοῦσι πλέον ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ τὰ ᾄσματα τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος οὔτε ἡ Πυθία ἀπὸ τοῦ τρίποδος προλέγει τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐθνῶν. Ἀλλ' ὅμως ὁ Παρνασσὸς διαμένει ὁ αὐτός, ὡραῖος ποιητικώτατος ὡς εἶνε τοιαύτη ἡ Ἑλλὰς πᾶσα!

Καλλιόπη Δ. Κινδύνη.

Ο ΜΙΤΟΣ ΤΗΣ ΑΡΙΑΔΝΗΣ

Καίτοι ὁ συρμὸς ἀποτελεῖ τὴν μονομερῆ σχεδὸν ἐνασχόλησιν πολλῶν γυναικῶν, καίτοι μεγάλην διάδοσιν παρ' ἡμῖν ἔχουσι τὰ γαλλικὰ τοῦ συρμοῦ περιοδικά, καὶ σπουδαῖον ἐν τῷ γυναικείῳ προϋπολογισμῷ ποσὸν διατίθεται ὑπὲρ τῶν μοδιστριῶν, ὑπάρχει ὅμως πλῆθος γυναικῶν, αἵτινες ἐνῷ εἰξεύρουσι καὶ δύνανται, δὲν κατορθόνουσι νὰ ἐνδύωνται καλῶς.

Ἐν Ἀθήναις βεβαίως ἀπαντᾷ τις σπανιώτερον ἢ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τὰς γυναῖκας ταύτας, καὶ χάριν τῶν τελευταίων ἰδίᾳ χαράσσονται αἱ ὀλίγαι αὗαι γραμμαί, οὐχὶ διότι θεωροῦμεν τὴν ἐνδυμασίαν ὡς τὴν οὐσιωδεστέραν ἀρετὴν τῆς γυναικός, ἀλλὰ διότι δεδικαιολογημένη τις πολλάκις ἄγνοια καθίσταται αἰτία πολλῶν ἐπεισοδίων δυσαρέστων διὰ τὴν γυναῖκα.

Ἐὰν αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηνῶν ἐνδύωνται ἀπό τινος κάλλιον τῶν λοιπῶν τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ ὅτι παρ' αὐταῖς ἀνεπτύχθη ἐνωρίτερόν πως τὸ ἔνστικτον τῆς ἁρμονίας, καὶ διότι μείζονα ἐφιστῶσι τὴν προσοχὴν εἰς τὸ συναρμολόγημα τῶν χρωμάτων καὶ κομψὸν τῆς περιβολῆς ἢ εἰς τὸ ποιὸν καὶ ἀξίαν τῶν ὑφασμάτων.

Ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν συγχέουσαι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν ἀξίαν τῆς ἐσθῆτος μετὰ τῆς κομψότητος τῆς ὅλης ἐνδυμασίας θυσιάζουσι ταύτην εἰς ἐκείνην, ὁρμώμεναι ἀπὸ τῆς παραλόγου ἀρχῆς, καθ' ἣν ἡ φέρουσα ἀκριβὴν καὶ βαρεῖαν ἐσθῆτα εἶναι κάλλιον ἐνδεδυμένη τῆς φερούσης κομψὴν, ἀλλ' εὐθυνὴν τοιαύτην.

Ἰδοὺ ἡ πλάνη ἣν ὀφείλομεν νὰ πολεμήσωμεν καὶ ἀποσκορακίσωμεν.

Λαμβάνομεν λοιπὸν γενικὸν κανόνα τὸν ἑξῆς:

Ἡ κομψότης καὶ ὁ καλλωπισμὸς οὐδεμίαν ἔχουσιν ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὸ ποσόν, ὅπερ ὑπὲρ τῶν ἐνδυμάτων της δαπανᾷ γυνή τις. Ἡ κομψότης καὶ ὁ εὐπρεπὴς τῆς γυναικὸς καλλωπισμὸς συνίσταται εἰς τὸ ἁρμονικὸν σύνολον τῶν καθ' ἕκαστα λεπτομερειῶν τῆς ἐνδυμασίας αὐτῆς.

Ἔλθωμεν ἤδη εἰς τὰς λεπτομερείας. Πολλαὶ γυναῖκες ἀγαπῶσι τὰς ὡραίας ἐσθῆτας, τὰ πολυποίκιλα συμπληρώματα, τὰς ταινίας καὶ τὰ τρίχαπτα, ἅτινα φύρδην μίγδην συσσωρεύουσιν ἐπὶ τοῦ σώματός των, ἄνευ ἁρμονίας, χάριτος καὶ καλλαισθησίας, συμπληροῦσαι πολλάκις ἐνδυμασίαν ἀξίας 500 δρ. δι' ὑποδημάτων παλαιῶν καὶ ἐφθαρμένων ἢ διὰ πίλου παλαιᾶς ἐποχῆς, ἢ διὰ χειροκτίων ἐσχισμένων καὶ πεπαλαιωμένων. Φαντάζεσθε βεβαίως τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἡ Κυρία αὕτη καὶ τὸ ἁρμονικὸν τῆς ἐνδυμασίας αὐτῆς σύνολον προξενεῖ. Δὲν δύναταί τις τούτων νὰ προβάλῃ ὡς δικαιολόγησιν λόγους οἰκονομικούς, διότι ἡ οἰκονομία ἀπαγορεύει τὰ πλούσια καὶ βαρύτιμα ἐνδύματα, ἐπιβάλλει ὅμως τὴν καθαριότητα, τὴν τάξιν καὶ τὴν ἁρμονίαν ἐν πᾶσιν Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ἔχῃ τις φόρεμα μεταξωτὸν ἀξίας 300 δρ. ἔχει φόρεμα μάλλινον ἢ βαμβακερὸν ἐπανωφόριον, πῖλον, χειρόκτια, ὑποδήματα, ὧν τὸ σύνολον ἀποτελεῖ τὴν ἀναπόφευκτον ἁρμονίαν τῆς καλῶς ἐνδεδυμένης γυναικός. Ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ τὰ συμπληρώματα κατέχουσι βεβαίως τὴν πρώτην θέσιν καὶ εἶναι πλάνη νὰ νομίζῃ τις, ὅτι φόρεμα ὡραῖον καὶ πλούσιον ἀναπληροῖ τὴν ἔλλειψιν ἢ καλύπτει τὴν κακὴν κατάστασιν τῶν παραρτημάτων τῆς περιβολῆς. Δὲν πρέπει νὰ σκεπτώμεθα ὅτι ἡ ἐπιπολαιότης μόνη προΐσταται καὶ ὑπαγορεύει τὰς αὐστηρὰς κρίσεις τὰς ἐκφερομένας κατὰ γυναικὸς ἀτημελῶς ἐνδεδυμένης.

Ἡ ἀκαταστασία τῆς ἐνδυμασίας αὐτῆς προϋποθέτει οἰκιακὴν ἀκαταστασίαν καὶ ἀνικανότητα περὶ πᾶσαν καὶ οἱανδήποτε πρᾶξιν καὶ ἐπιχείρησιν αὐτῆς. Ὑπάρχουσι γυναῖκες, αἵτινες ἐπὶ μῆνα ὅλον φέρουσι ράκη, ἵνα κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ συζύγου των ἢ οἱανδήποτε ἐπίσημον ἡμέραν ἐκπλήξωσι τὸν κόσμον διὰ τῆς πλουσίας καὶ ἐντελοῦς περιβολῆς των. Αἱ τοιαῦται λίαν δικαίως καὶ ὀρθῶς προκαλοῦσι τὰ εἰρωνικά, εἰμὴ

τὰ περιφρονητικὰ μειδιάματα παντὸς εὖ φρονοῦντος· λέγομεν περιφρονητικά, οὐχὶ διότι φρονοῦμεν ὅτι ἡ ἐνδυμασία ἐκτιμᾶται ἀντὶ τοῦ προσώπου, ἀλλὰ διότι ἔχομεν πεποίθησιν ὅτι ἡ τάξις, ἡ καθαριότης καὶ ἡ καλλαισθησία δὲν ἐπιβάλλονται κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας, ἀλλ' εἶναι ὑποχρεωτικαὶ διὰ πᾶσαν γυναῖκα σεβομένην ἀρκούντως ἑαυτὴν, τὴν οἰκογένειαν καὶ τοὺς φίλους της, ὅπως ἀποφεύγῃ νὰ παρίσταται καθ' ἑκάστην ἐνώπιον αὐτῶν περιβεβλημένη ρυπώδη ράκη, ἵνα δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους ἐπιδείξῃ ματαιότητος χάριν τὸν πλοῦτον καὶ τὴν καλλαισθησίαν της εἰς ξένους καὶ ἀδιαφόρους.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λοιπὸν συνάγεται ὅτι ἡ γυνὴ δέον νὰ ᾖ πάντοτε κομψῶς, καθαρῶς καὶ φιλοκάλως ἐνδεδυμένη, κατερχομένη εἰς τὰς λεπτομερείας ἐκείνας, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ ἀληθὲς τῆς γυναικὸς θέλγητρον. Ἀποφεύγετε, Κυρίαι μου, τὰ μετάξινα φορέματα καὶ τὰ πολύτιμα τρίχαπτα, καὶ ἔχετε πάντοτε ἐσθῆτα τῆς ἐποχῆς χαρίεσσαν, κομψὴν, ἐλαφρὰν, ἧς τὸ χρῶμα νὰ ἀποτελῇ ἁρμονικὸν μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων καὶ τοῦ προσώπου σύνολον, ἡ δὲ κατασκευὴ νὰ συμβαδίζῃ μὲν τῷ συρμῷ, ἀλλὰ καὶ νὰ συμφωνῇ πρὸς τὸ σῶμα καὶ ἀνάστημά σας.

Ἑλένη Πάνου.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γυναῖκες ἐργαζόμεναι. Γνωρίζετε, κυρίαι μου, πόσαι γυναῖκες ζῶσιν ἐκ τοῦ ἱδρῶτος τοῦ προσώπου των ἐργαζόμεναι εἰς διαφόρους τέχνας ἐν Εὐρώπῃ.

Ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρεττανίᾳ 4,500,000 ἤτοι 12 0)0 τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ, ἐν Γερμανίᾳ 500, ἢ 10, τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ, ἐν Ἰταλίᾳ 3,500,000, ἢ 11,7, ἐν Γαλλίᾳ 3,750,000 ἢ 9,89, ἐν Αὐστρο-Οὐγγαρίᾳ 3,500,000 ἢ 69. Ἤτοι ἐν ὅλῳ γυναῖκες 20,250,000 ἢ 10 1)2 0)0 ἐπὶ τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ τῶν πέντε τούτων ἐθνῶν, κερδίζουσι τὸν ἐτιούσιον ἄρτον διὰ τῶν ἰδίων των χειρῶν. Εἰς τὰς Ἰνδίας δὲ πλέον τῶν 33 ἑκατομ. γυναικῶν. Εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον δυστυχῶς συμπεριλαμβάνεται μέγας ἀριθμὸς νεαρωτάτων κορασίων.

Πρώτη διδάκτωρ. Πρό τινων ἡμερῶν ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς νομικῆς σχολῆς τῶν Παρισίων ἡ ἐκ Βουκουρεστίου δεσποινὶς Σαρίζα Βιλσέσκου. Κατὰ τὰς ἐξετάσεις ὑπεστήριξε μετὰ θάρρους καὶ ἐπιχειρημάτων ἰσχυρῶν τὰ συμπεράσματα τῆς διατριβῆς της. Ὡς γνωστόν, σπάνιος εἶνε ὁ βαθμὸς τοῦ διδάκτορος εἰς τοὺς ἀποφοίτους τῆς σχολῆς τῶν Παρισίων, διὰ τοῦτο ἐπὶ μᾶλλον ἀξιοσημείωτος ἡ ἀπονομὴ τοῦ βαθμοῦ τούτου εἰς γυναῖκα.

Πολυτιμότατον λείψανον δαντέλλας. Φυλάσσεται ἐν τῷ μουσείῳ τοῦ πύργου τοῦ Νόττιγαν. Εἶνε τὸ πολυτιμότατον λείψανον δαντέλλας ἐκ τῶν εὑρισκομένων νῦν ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς τὸ φόρεμα τῆς Μαρίας Ἀντωανέττας, τὸ φόρεμα τὸ ὁποῖον ἡ ἀτυχὴς βασίλισσα ἔφερε κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων της.

Ὁ γῦρος τῆς δαντέλλας διατηρεῖται εἰς πολὺ καλὴν κατάστασιν. Ἔχει μῆκος τεσσάρων μέτρων καὶ πλάτος ἑβδομήντα πέντε ἑκατοστομέτρων. Διάφορα σχήματα, ζῴδια διάφορα, ἀραβουργήματα ποικίλα φαίνονται σχεδιασμένα ἐπ' αὐτοῦ, μετὰ τοῦ βασιλικοῦ στέμματος καὶ τῶν συμβόλων τῆς Βασιλίσσης. Ὅλα δὲ αὐτὰ εἶνε χειροκέντητα· διότι ἡ δαντέλλα εἶνε ἀπὸ τὰς περιφήμους ἐκείνας βενετικάς.

Τὸ μόνον ὑπολειπόμενον τεμάχιον τῆς γαμηλίου ἐσθῆτος μιᾶς μαρτυρικῆς βασιλίσσης! Ὡραῖον θέμα διὰ νὰ ἐμπνεύσῃ ἕνα μελαγχολικὸν καὶ φιλόσοφον ποιητήν.

Ἰατρὸς τῆς καλλονῆς. Κυρία τις ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐπαγγέλλεται τὸν «Ἰατρὸν τῆς Καλλονῆς» ἐσχημάτισε πολυπληθῆ πελατείαν, ἥτις ἀκολουθεῖ κατὰ γράμμα τὸ θεραπευτικὸν της σύστημα διὰ τὴν ἀσχημίαν. Αἱ παχύσαρκοι κυρίαι εἰς αὐτὴν προσφεύγουσιν ὅπως σκοντάρουν τὸ πάχος αὐτῶν, ἄλλαι πάλιν ὅπως παύσωσι, καὶ ἄλλαι ὅπως γείνουν μελαγχροιναὶ ἢ ξανθαί, διὰ τὸ χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν των καὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς των, κτλ.

Εἰς τὰς παχυσάρκους κυρίας συνιστᾷ λουτρὸν ἐν τῷ ὁποίῳ ἀφ' ἑσπέρας νὰ θέτουν δύο ἢ τρεῖς δράκας ἅλατος. Μετὰ τὸ λουτρὸν γίνονται δραστήριαι ἐντρίβαι διὰ βαρυτάτου προσοψίου καὶ δέον νὰ κατακλίνωνται ἐπὶ σκληρῶν κλινῶν. Εἰς ἢ δύο κόκκοι ἐψημένου καφὲ νὰ μασᾶται πρὸ τοῦ φαγητοῦ καθότι τοῦτο ἐλαττώνει τὴν ὄρεξιν. Δέον δὲ νὰ τρώγωσι μαρούλια καὶ τὰ παρόμοια.

Εἰς τὰς ἀδυνάτους κυρίας συνιστᾷ τροφὴν ἐκ καρότων καὶ πρὸ τοῦ φαγητοῦ μικρὰν δόσιν ὀξέος σωσφάτου ἵνα ταῖς διεγείρῃ τὴν ὄρεξιν. Συνιστᾷ δὲ αὐταῖς νὰ τρώγωσι πολὺν μαῦρον ἄρτον καὶ ὀπωρικά, ὡς σταφύλια, κτλ. Ἀλλὰ πρὸ πάντων συνιστᾷ πρὸς ἀπόκτησιν σαρκῶν ἡμίσειαν ὀκὰν ἀγνοῦ γάλακτος νὰ πίνουν πρὶν κατακλιθῶσιν ἑκάστην ἑσπέραν. Ἀπαγορεύει δὲ αὐτηρῶς τὴν χρῆσιν κορσέ-

ANDRÉ THEURIET

ΜΙΑ ΤΥΧΗΡΑ

Ὠνομάζετο Ἰωάννα καὶ ἦτο κυφή. α'Ὀλίγον δυσειδής»), ἔλεγον ἐκεῖνοι, οἵτινες ἤθελον νὰ φαίνωνται ἐπιεικεῖς.

Θυγατέρα βιομηχάνου καταστραφέντος ὑπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Φεβρουαρίου παρέλαβεν αὐτὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς δωδεκαετῆ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, πλούσιός τις βιομήχανος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐργοστάσιον ἐν **Bourg-la-Reine,** ἔνθα ἔζη ἀνέτως μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν πέντε τέκνων. Οὗτος διορισθεὶς κηδεμὼν τῆς Ἰωάννης, ὡς πανοῦργος ἠδυνήθη κατὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν ὑποθέσεων τοῦ συγγάμβρου διὰ τῆς πονηρίας νὰ διασώσῃ ἐκ τοῦ ναυαγίου περὶ τὰς ἑξήκοντα χιλιάδας φράγκων, ἅτινα κατέθηκεν ἐν ἀσφαλεῖ ἐπ' ὀνόματι τῆς ἀνηλίκου ὀρφανῆς.

«Εἶναι πάντως τυχηρά», ἔλεγε πρὸς πάντας, ὅσοι ἤκουον αὐτόν, ὁ βιομήχανος γελῶν βαναύσως. («Ἂν ὁ πατήρ της ἔζη δύο, ἢ τρία ἔτη ἀκόμη, θὰ κατέτρωγεν ὅλην τὴν περιουσίαν, καὶ ἡ μικρὰ τώρα θὰ ἐρείπετο εἰς τοὺς δρόμους χωρὶς πεντάρα.»)

Ἀλλ' ἡ Ἰωάννα προὐτίμα μὲν νὰ εἴχεν ὀλιγωτέραν τύχην, νὰ ἔζη δὲ πλείονα χρόνον ὁ πατήρ, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευε καὶ παρὰ τοῦ ὁποίου ἐλατρεύετο. Δι' ὃ αἱ σκέψεις τοῦ θείου περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐφαίνοντο εἰς αὐτὴν σκληραί. Καὶ ἠγανάκτει μὲν πολύ, ὁσάκις περὶ τούτων ἤκουεν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ δεικνύῃ τοῦτο πρὸς τὴν οἰκογένειαν ἥτις ἐξένιζεν αὐτὴν καὶ διεκωδώνιζε πανταχοῦ τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας παρεῖχεν εἰς τὴν ὀρφανήν.

Δὲν μετεχειρίζοντο αὐτὴν ὡς ἴδιον αὐτῶν τέκνον καὶ δὲν ἀνέτρεφον αὐτὴν ὡς καὶ τὰς ἐξαδέλφας. Τῇ ἀληθείᾳ ὅμως εἰς ταύτας μὲν παρεῖχον διδασκάλους τοῦ χοροῦ καὶ τῆς μουσικῆς, ἡ δὲ ἐκπαίδευσις τῆς Ἰωάννης περιωρίζετο εἰς τὰ ἀναγκαιότατα.

«Πρὸς τίνα σκοπὸν νὰ καταδαπανᾷ τὸν χρόνον εἰς μαθήματα, τὰ ὁποῖα χρησιμεύουσι μόνον πρὸς εὐχαρίστησιν;» ἔλεγεν ἐκ φιλανθρωπίας ἡ θεία. («Τὰ τοιαῦτα μαθήματα χρησιμεύουσι μόνον εἰς τὰς νεανίδας, αἱ ὁποῖαι μέλλουσι νὰ ὑπανδρευθῶσι, καὶ ἡ Ἰωάννα δὲν θὰ ὑπανδρευθῇ ποτέ»).

Εἰς ἐπίμετρον δὲ τῆς κατηγορίας αἱ ἐξαδέλφαι αὐτῆς, αἱ ὁποῖαι οὐδεμίαν κλίσιν πρὸς τὴν μουσικὴν εἶχον, καὶ μάλιστα φοβερῶς ὑπὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἠνωχλοῦντο, πάντοτε ἐπιστρέφουσαι ἐκ τοῦ μαθήματος ἔλεγον πρὸς τὴν ὀρφανήν: («Καὶ παραπονεῖσαι ἀκόμη!... Σὲ ἀπαλλάττουσιν ἐκ τῶν μαθημάτων, τῶν ὀχληρῶν γυμνασμάτων, εἶσαι τυχηρά, σύ!»)

Ἀλλ' ἡ Ἰωάννα ἐκίνει μελαγχολικῶς τὴν κεφαλήν, διότι κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἐξαδέλφας ἠγάπα τὴν μουσικήν, καὶ θὰ ἦτο εὐτυχής, ἂν ἠδύνατο νὰ διέλθῃ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς καταγινομένη περὶ τὴν φωνητικὴν μουσικήν, ἢ τὸ κλειδοκύμβαλον· διότι καὶ ἡ ἐλαχίστη μελῳδικὴ φράσις συνεκίνει βαθέως τὴν ψυχήν καὶ προὐκάλει δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς. Καὶ ὅμως ὤφειλε νὰ ἀρκῆται εἰς τὴν μουσικὴν τῶν ἐπαιτῶν, ἤτοι ν' ἀκούῃ τοὺς στροβίλους τῶν χορδοσυρίγγων, τὰς ὁποίας ἔκρουον οἱ ἐπαῖται καὶ τῶν ὁποίων οἱ τρέμοντες ἦχοι ἔπληττον τὴν ἀκοὴν αὐτῆς ἐρχόμενοι μέχρι αὐτῆς ὑπεράνω τῶν δένδρων τοῦ κήπου. Ἤκουε δ' αὐτοὺς μετ' ἐκστάσεως καὶ ὑπὸ τῶν δημοτικῶν ρυθμικῶν τούτων τόνων ἐνθουσιῶσα ἔπλαττε διὰ τῆς φαντασίας ἀπίθανα ὄνειρα, τῶν ὁποίων τὴν ἀνέλιξιν καὶ τὰς περιπετείας ἠκολούθει, ἐφ' ὅσον μακρόθεν ἔτι ἠκούοντο οἱ τελευταῖοι ἦχοι τῆς σύριγγος, οἱ ὁποῖοι ὁλονὲν ἀσθενέστεροι ἐγίγνοντο ἕνεκα τῆς ἀποστάσεως, ἢ καὶ κατεπνίγοντο ὑπὸ τοῦ ὀχληροῦ θορύβου τῶν βαρειῶν φορτηγῶν ἁμαξῶν.

Ἐν ταύτῃ λοιπὸν τῇ τιμητικῇ μένει, ἀλλὰ ξηρᾷ καὶ ψυχρᾷ ἀτμοσφαίρᾳ διῆλθεν ἡ Ἰωάννα τὴν πρώτην αὐτῆς νεότητα πεζῶς καὶ μονοτόνως ζῶσα, ἄνευ μεταβολῆς τινος ἢ διασκεδάσεως, ἐκτὸς τῶν συνήθως

δων κλπ. πρὸ πάντων εἰς τὰς κυρίας αἵτινες κάμνουν κόρτωμα, ὀντ' αὐτῶν δὲ συνιστᾷ τὴν χρῆσιν τιραντῶν καὶ γυμναστικὴν καθημερινῶς.

Ἡ ἰατρὸς αὕτη τῆς Καλλονῆς ἐθεράπευσε, καθὼ λέγεται, πολλὰς ἀσχήμους, εἰς μίαν δὲ περίστασιν ἀνέλαβεν ἐπὶ ἓξ μῆνας τὴν θεραπείαν ἀσχήμου τινὸς κυρίας, μετὰ παρέλευσιν δὲ αὐτοῦ τοῦ καιροῦ τὴν παρέδωσεν εἰς τοὺς συγγενεῖς της, οἵτινες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὴν ἀναγνωρίσουν, τόσον πολὺ ἐκαλλιτέρευσεν ἡ ὄψις της. Εἶναι δὲ τυραννικωτάτη εἰς τὰς διαταγάς της, καὶ ἅμα ἴδῃ ὅτι δὲν ἐκτελοῦνται καλῶς αἱ παραγγελίαι της ἀποπέμπει ἀμέσως τὰς πασχούσας. Εἶναι δὲ τῆς γνώμης ὅτι ἀπὸ τὰς κυρίας ἐξαρτᾶται τοῦ νὰ ὦσιν εὔμορφοι ἢ ἄτχημοι. Ταῦτα πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πῶς θεραπεύεται τὸ κοιθαράκι. Εἶναι ἀηδὲς διὰ γυναῖκα νέαν ἢ γραῖαν, ἀλλὰ καὶ λίαν ὀχληρὸν τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἐπὶ τῆς βλεφαρίδος γεννώμενον ἐξάνθημα, ὅπερ ὀνομάζεται κριθαράκι. Θεραπεύεται ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν διὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐπιθέσεως χλιαροῦ καταπλάσματος ἐξ ὀρυζαλεύρου, τοποθετημένου ἐπὶ λευκῆς καὶ λεπτῆς μουσελίνης.

Κατὰ τῶν φακίδων. Κτυπήσατε καλῶς τὸ λευκὸν ᾠοῦ, ἕως οὗ ἀποτελέσῃ ἀφρόν. Ἀναμίξατε τότε μὲ ἔλαιον γλυκῶν ἀμυγδάλων καὶ κατασκευάσατε εἶδος ἀλοιφῆς, δι' ἧς πρὸ τοῦ ὕπνου ἀλοίφετε τὸ πρόσωπον. Τὴν ἐπαύριον στεγνόνετε αὐτὸ μὲ λεπτὸν καὶ καθαρὸν ὕφασμα.

Ἐξακολουθήσατε μέχρις οὗ αἱ κηλίδες ἐξαλειφθῶσιν. Αἱ ἐκ τοῦ ἡλίου δὲ ἢ ἐκ παραθαλασσίου διαμονῆς ἀναπτυσσόμεναι φακίδες ἐξαλείφονται ἐὰν δίς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας νίπτεσθε δι' ἀφεψήματος ἀνθέων φιλύρας.

(Ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν»).

ΣΥΝΤΑΓΗ

Γλύκισμα βυσσίνων τῆς στιγμῆς. Κτυπήσατε καλῶς 5 ἢ 6 ᾠά, ἐντὸς αὐτῶν ρίψατε φαρίναν ἀναμιγνύουσαι πάντοτε, ἕως οὗ σχηματισθῇ χηλός. Βάλετε εἰς τὸ τηγάνιον ἄφθονον βούτυρον, χύσατε τὸ ἓν τρίτον τοῦ χηλοῦ· ἀφοῦ τηγανισθῇ, ἀναστρέψατε διὰ πινακίου, ὅπως καὶ ἀπὸ τὸ ἄνω μέρος τηγανισθῇ. Θέσατε ἐντὸς στρογγύλης ἁπλάδος· ρίψατε τὸ ἕτερον τρίτον καὶ πράξατε ὅπως διὰ τὸ πρῶτον· ἀλείψατε τὸ τηγανισθὲν ἤδη διὰ βυσσίνου γλυκοῦ, ἐπ' αὐτοῦ θέσατε τὴν δευτέραν πήταν, ἐπ' αὐτῆς γλυκὸν καὶ καλύψατε διὰ τῆς ἤδη τηγανισθείσης πήτας. Τρώγετε θερμόν.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΑΠΟ ΚΤΙΣΕΩΣ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΥΠΟ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΣ ΠΑΡΡΕΝ

Ἡ Ἱστορία τῆς γυναικὸς ἐξετάζει τὰ
κατὰ τὸν βίον καὶ τὴν δρᾶσιν αὐτῆς ὑπὸ ἱστορικήν,
οἰκογενειακήν, κοινωνικήν, ἠθικήν, πνευ-
ματικήν, φιλολογικήν, οἰκονομικήν, νομικὴν καὶ
καλλιτεχνικὴν ἔποψιν καθ' ἅπαντας τοὺς αἰῶνάς
καὶ τοὺς λαούς.
Περιέχει τὴν θαυμασίαν ἐκπολιτιστικὴν πορείαν
αὐτῆς κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους
καὶ τὴν ἐξέλιξιν καὶ ἱστορίαν τοῦ γάμου
καὶ τῆς οἰκογενείας ἀνὰ πάντας τοὺς
αἰῶνας καὶ τοὺς λαούς.
Ἐκθέτει τὰ κατὰ τὴν γυναῖκα
ἐν Κίνᾳ, Ἰνδίαις, Περσίᾳ, Ἀσσυρίᾳ, Αἰγύπτῳ, Ἰουδαίᾳ
καὶ Ἀραβίᾳ, μεθ' ὅλων τῶν παραδόξων, ἀλλὰ καὶ ποιητι-
κωτάτων Ἀνατολικῶν ἠθῶν, ἐθίμων καὶ παραδόσεων.
Διὰ τὴν Ἑλληνίδα γυναῖκα ἀφιεροῖ
ὁλόκληρον ἐξάτευχον τόμον, ἐν ᾧ ἀποκαλύπτον-
ται πράγματα ἄγνωστα καὶ θαυμάσια
ἐπὶ παντὸς σημείου τῆς δράσεως καὶ τοῦ
ἰδιωτικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ βίου τῶν ἀρχαίων
Ἑλλήνων. Ἀκολουθεῖ τὴν γυναῖκα ἐν Ῥώμῃ,
παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λαοῖς τοῦ Βορρᾶ,
κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς καὶ τοὺς καθ' ἡμᾶς
χρόνους. Περιλαμβάνει τὰς βιογραφίας καὶ τὰς
εἰκόνας ὅλων τῶν ἐξόχων τοῦ κόσμου γυναικῶν.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΝΑ ΤΕΥΧΗ

Ἕκαστον τεῦχος τιμᾶται **μιᾶς** δρ. διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 1,25 διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Οἱ προπληρόνοντες πέντε δρ. διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ἓξ διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν λαμβάνουσιν ἓξ τεύχη, ἤτοι ἕνα τόμον πλήρη καὶ αὐτοτελῆ.

Τὸ ἀντίτιμον προπληρόνεται.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ὁδὸς Μουσῶν ἀριθ. 7 καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις αὐτῆς.

Τὸ Βουστάσιον τοῦ κ. Γιαγκάκη κεῖται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου (συνοικία Μακρυγιάννη). Πελάται δὲ εἰς αὐτὸ ἐγγράφονται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἰδιοκτήτου, ὁδὸς Γεωργίου Σταύρου, ἀριθ. 6 καὶ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ὁδὸς Βουλῆς ἀριθ. 3.

κοινῶν παρὰ τοῖς ἁπλοῖς ἰδιώταις· οἷον τῆς τῶν ἐπετείων ἑορτῶν τοῦ θείου καὶ τῆς θείας, τῆς πρώτης μεταλήψεως τῶν νεωτέρων ἐξαδέλφων, τοῦ γάμου τῆς πρεσβυτέρας θυγατρὸς μετὰ τοῦ υἱοῦ πλουσίου φυτοκόμου τοῦ **Chatenay**, καὶ ἐνίοτε ἐπισκέψεώς τινος κατὰ Κυριακήν τινα εἰς Παρισίους. Εἰκοσιπεντάετις ἡ Ἰωάννα εἶχεν ὄχι λίαν χαρίεσσαν τὴν ὄψιν, ὡς ἔχουσα μακροὺς ἀδυνάτους βραχίονας, σῶμα τετραγωνικὸν καὶ ὦμους εὐρεῖς. Καὶ ἐθεωρεῖτο μὲν ἀσχημος ὑπὸ τῶν περιστοιχιζόντων αὐτήν, ἀλλ' ὁ ὀξυδερκὴς καὶ ἔμπειρος καλλιτέχνης διέκρινεν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς χαρακτῆρα παραδόξως ἐκφραστικὸν καὶ ἐνδιαφέροντα. Διότι εἶχε λεπτὰ τὰ χαρακτηριστικά, χρῶμα ὑπερύθρου λευκότητος ἐχούσης ἐλαφροὺς κυανοῦς χρωματισμοὺς ὑπὸ τὰς βλεφαρίδας, μελαγχολικὸν μέν, ἀλλὰ θελκτικὸν μειδίαμα, ἄφθονον καστανόχρουν κόμην, λεπτὴν ὡς μέταξαν καὶ ἰδίως ὀφθαλμοὺς κυανοῦς καὶ βαθεῖς, ἔχοντας φαεινὴν καὶ μαλακὴν ἡδύτητα μικρῶν κυανῶν χειρωνίων (**Gentiana**) τὰ ὁποῖα ἀνθοῦσιν ἄνευ στελέχους πλησίον παγώνων, δύο μεγάλους ῥεμβαστικοὺς καὶ ὑγροὺς ὀφθαλμούς, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ὅτι ἐζήτουν τι, πάντοτε εἰς τὸν ὁρίζοντα, ὅπερ οὐδέποτε εὕρισκον. Καὶ πράγματι ὁ περιωρισμένος αὐτῆς ὁρίζων, ἔμενε πάντοτε ὁ αὐτός, καὶ ἡ δυστυχὴς νεᾶνις δὲν ἤλπιζεν, ὅτι ἀπροσδοκήτως ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ τι, μυστηριώδης τις ἀστήρ, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπίδρασις θὰ ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἔξοδόν τινα εἰς τὰ ὄνειρα, αἰφνίδιον τινὰ λάμψιν εἰς τὰς ἀχρόους ἡμέρας αὐτῆς.

Αἱ ἐξαδέλφαι εἶχον ὑπανδρευθῆ ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην. Εἶχεν ἴδει καθ' ὡρισμένα σχεδὸν χρονικὰ διαστήματα τοὺς μέλλοντας γαμβροὺς ἐρχομένους εἰς τὸν οἶκον μετὰ φιλοφρόνων μειδιαμάτων καὶ διακριτικῶν μέν, ἀλλὰ τρυφερῶν βλεμμάτων. Αὐτὴ πρώτη εἶχε δεχθῆ τὰς ἐκμυστηρεύσεις τῶν μνηστήρων, εἶχε τρέξῃ εἰς τὰ καταστήματα πρὸς ἀγορὰν τῶν ἐνδυμάτων τοῦ γάμου, εἶχε παρευρεθῆ εἰς τὴν παρασκευὴν τοῦ νυμφικοῦ δώρου, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς τοῦ γάμου εἶχεν ἀκούσῃ τρὶς τὸ νυμφικὸν ἐμβατήριον τοῦ Μενδελσώνου, τὸ ὁποῖον ἑκάστοτε ἐπίεζε τὴν ψυχὴν αὐτῆς. Οὕτω μικρὸν κατὰ μικρὸν εἶχε κενωθῆ ἡ οἰκία, ἀλλὰ κατὰ τὸν γάμον τῆς τελευταίας τῶν ἐξαδέλφων ἡ Ἰωάννα δὲν εἶχε δυνηθῆ νὰ συγκρατηθῇ, καί, ὅτε διηυθέτει τὸν νυμφικὸν πέπλον τῆς νύμφης, εἶχεν ἐκραγῇ εἰς λυγμοὺς ἐνώπιον πάντων τῶν ἐκστατικῶν ἐξαδέλφων. Ἡ λύπη δ' αὐτῆς εἶχεν ἐκδηλωθῆ μετὰ βίας καὶ θορυβωδῶς, ὡς ῥαγδαία βροχή, ἡ ὁποία αἰφνιδίως ἐνσκήπτει καὶ ἀπειλεῖ νὰ καταστρέψῃ τὸ πᾶν. Ἐκ τούτου δὲ οἱ οἰκεῖοι αὐτῆς καταφανῶς εἶχον δυσαρεστηθῆ.

Καὶ οὕτω παρῆρχοντο τὰ ἔτη τόσον ταχέως, ὅσον καὶ βαρέως καὶ ὁ θεῖος ἐξηκολούθει νὰ καυχᾶται διὰ τὴν εὐτυχίαν, τῆς ὁποίας ἡ ἀνεψιὰ ἀπέλαυε παρ' αὐτῷ.

«Περνᾷ ζωὴν χαριτομένην», ἔλεγεν πρὸς τοὺς οἰκογενειακοὺς φίλους, «ὅλος ὁ κόσμος τὴν περιποιεῖται καὶ τὴν καταφορτώνει μὲ δῶρα!»

Πράγματι πάντα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας εἶχον ὡς ἀρχὴν νὰ ἑορτάζωσι μετ' εὐλαβείας τὰς ἑορτὰς τῶν ὀνομάτων καὶ τὰς τῶν γενεθλίων καὶ νὰ προσφέρωσιν ἀμοιβαίως εἰς ἀλλήλους ἀνθοδέσμας καὶ διάφορα ἄλλα δῶρα. Κατὰ ταύτας τὰς ἑορτὰς καὶ ἡ Ἰωάννα ὡς ἐπίσημον μέλος τῆς οἰκογενείας δὲν ἐλησμονεῖτο. Καὶ αὐτὸς ὁ θεῖος ἐπὶ πολὺ ἐμεριμνα πρὸ τῆς ἡμέρας ἑκάστου νέου ἔτους, ἢ τῆς ἑορτῆς τῆς ἀνεψιᾶς, ἵνα εὕρῃ, τί ἦτο δυνατὸν νὰ δωρήσῃ εἰς τὴν Ἰωάννα. καὶ ὁ πρακτικὸς οὗτος ἀνὴρ συνέβαινε νὰ εὑρίσκῃ δῶρόν τι, τὸ ὁποῖον δύο εἶχε πάντοτε σκοπούς, ἤτοι τοιοῦτον, ὅπερ ἠδύνατο νὰ εἶναι ὠφέλιμον εἰς πάντας, ἂν καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἐδίδετο ὡς δῶρον πρὸς τὴν κυφήν.

Οὕτως ἐνίοτε ἐδώρει ἐπιπλόν τι, ὅπερ ἐξελέγετο τοιοῦτο, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν νὰ περιληφθῇ ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ τῆς Ἰωάννας καὶ τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλους ὤφειλε κατ' ἀνάγκην νὰ τεθῇ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἢ τυχαίως ἐτοποθετεῖτό που, ὅπου ἄριστα ἤρμοζε καὶ τότε ἔπρεπε νὰ μένῃ ἐκεῖ, διότι καταλληλότερος τόπος δὲν εὑρίσκετο.

Ἀγγελικὴ Χατζηκώνστα.

(Ἀκολουθεῖ.)